

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Nærværende forslag til lov om boliger for ældre og personer med handicap skal ses i sammenhæng med det lovforslag, der blev fremsat i Folketinget den 29. januar 1986 som lovforslag nr. L 139, folketingsåret 1985-86. Der henvises herom til folketingsdende 1985-86 spalte 5959 (fremsættelse) og spalte 6618 (1. behandling). Lovforslaget var til 1. behandling den 6. februar 1986 og blev henvist til Folketingets boligudvalg, der ikke afgav betænkning over forslaget.

Nærværende lovforslag afviger fra L 139 bl.a. ved ændrede regler om boligernes finansiering. Herudover foreslås enkelte ændringer af mere præciserende og teknisk karakter.

Antallet af ældre stiger år for år, og forbedring af de ældres boligforhold bliver som følge heraf en stadig større opgave.

Eldrekommisjonen kulegravede i årene 1979-1982 de ældres situation og ældrepolitikken her i landet. I den forbindelse understregede kommissionen, at ældrepolitikken bør udformes på en måde,

- så alderdommen kan henleves som en fortsættelse af den tidligere tilværelse,
- så de ældre selv får lejlighed til at tilrettelægge dagligdagen og træffe valget mellem forskellige foranstaltninger og
- så der i videst muligt omfang gøres brug af de ældres egne ressourcer.

Det siger sig selv, at disse synspunkter bedre tilgodeses ved en tilværelse i egen selvstændig bolig end ved ophold på institution (sygehus, plejehjem m.v.). Hertil kommer, at det er vel dokumenteret, at langt de fleste ældre ønsker at forblive i eget hjem længst muligt.

Siden midten af 1970'erne har udviklingen i kommunerne da også klart bevæget sig i retning af en udbygning af indsatsen over for ældre i eget hjem fremfor institutionsbyggeri. Som eksempler kan nævnes hjemmehjælps- og døgnplejeordningen samt bistand til særlig boligindretning m.v. Denne udvikling er resultat af kommunernes bestræbelser

på både at tilrettelægge indsatsen, så den bedst muligt harmonerer med de ældres ønsker og behov, og at udnytte ressourcerne på ældreområdet mest effektivt.

På denne baggrund fremsætter regeringen nærværende forslag, som først og fremmest tager sigte på ved nybyggeri og ombygning i den eksisterende boligmasse at tilvejebringe selvstændige boliger, der er egnede til ældre.

Med forslaget vil det være muligt for den enkelte kommune at skabe et varieret udbud af boliger til ældre. Således vil en del af boligerne kunne indrettes, så der stort set kan udføres samme pleje som på et plejehjem, mens andre vil kunne gøres mindre plejeintensive. Ved indretningen af den enkelte bolig lægges vægt på, at adgangsforhold og planløsning er således udformet, at beboerne også kan blive boende, selvom deres eventuelle handicaps og dermed plejebestand gradvis øges.

Selv om forslaget sigter imod selvstændige ældreboliger, åbnes der dog mulighed for, at kommunerne i særlige tilfælde kan beslutte, at ældreboliger ikke etableres som selvstændige boliger. Der tænkes her især på kommuner, som ikke har nogen eller kun meget ringe plejehjemsdækning i forhold til kommunernes nuværende eller forventede antal af meget gamle (over 80 år) og plejekrævende personer.

For at opnå større fleksibilitet og decentralisering i ældreboligpolitikken, samt for at imødekomme et ønske hos kommunerne, er ældreboligbyggeriet ikke kvotebelagt. Dvs. at beslutningen om hvor mange boliger, der skal bygges og indrettes i den enkelte kommune, træffes af kommunen selv.

Finansieringen af ældreboliger er i forslaget udformet ud fra flere hensyn. For det første således, at der set over en periode, der svarer til indekslånenes løbetid, ikke sker nogen ændring af byrdefordelingen mellem stat og kommuner i forhold til det aktuelle årlige omfang på 1.500 boliger af byggeriet af de kendte ældreboligformer (lette kollektivboliger, kommunale pensionistboliger, beskyttede boliger og plejehjem). Denne neutralitet, som Kommunernes Landsforening er enig i,